

นิยายเรื่องนี้แต่งขึ้นจากจินตนาการของผู้เขียน
บุคคลและเรื่องราวที่ปรากฏในนิยายเป็นเพียงเรื่องสมมติ
ไม่เกี่ยวข้องกับเหตุการณ์ในประวัติศาสตร์
หากตัวละครใดมีชื่อนามสกุลซ้ำกับบุคคลที่มีตัวตนอยู่จริง
ขอได้ทราบว่าเป็นเพียงความบังเอิญเท่านั้น
โปรดใช้วิจารณญาณในการอ่าน

บทนำ

ท่ามกลางไฟสงคราม

หลังการล่มสลายของราชวงศ์ชิง จีนเข้าสู่ยุคสาธารณรัฐโดยมีซุนยัตเซ็น เป็นผู้นำ หากเพียงไม่นานรัฐบาลประชาธิปไตยที่มาจากการแต่งตั้งก็ถูกบีบให้ มอบอำนาจแก่ผู้นำทางทหารหยวนซื่อхай ทั้งประเทศระส่ำระสายเนื่องจาก การแบ่งแยกชั่วคราวอำนาจของขุนศึกและการรบพุ่งในดินแดนต่างๆ จนแผ่นดินลุกเป็นไฟ

ปี ค.ศ. 1928 รัฐบาลพรรคชาตินิยมก็กมินตั้งภายใต้การนำของเจียงไคเช็ค ขึ้นครองอำนาจ โดยที่ยังค้ำจ้ำงกับพรรคคอมมิวนิสต์ซึ่งเป็นอีกขั้วการเมืองที่ กำลังเติบโตขึ้นมาอีอำนาจทัดเทียม หากแล้วการต่อสู้ของทั้งสองฝ่ายก็ต้อง หยุดชะงักเมื่อกองทัพญี่ปุ่นเริ่มรุกรานแผ่นดินจีน ทั้งกองทัพกมินตั้งและ กองทัพคอมมิวนิสต์จึงต้องหันมาจับมือกันต่อต้านศัตรูจากต่างชาติ

สงครามจีน-ญี่ปุ่นคร่าชีวิตผู้คนไปมากมาย ญี่ปุ่นเข้ายึดดินแดนแมนจูเรีย ที่อยู่ทางตะวันออกเฉียงเหนือ ตั้งเป็นประเทศแมนจูแก้วแยกออกจากแผ่นดิน จีนและยกจักรพรรดิปูยี ราชวงศ์ชิงองค์สุดท้ายเป็นจักรพรรดิหุ่นเชิด ปกครอง ประชาชนอย่างกดขี่เข้มงวดภายใต้เงื้อมเงาของความหวาดกลัว

หลังสงครามยืดเยื้อยาวนาน ในที่สุดแนวร่วมต่อต้านญี่ปุ่นของกองทัพ กมินตั้งและกองทัพคอมมิวนิสต์ก็มีชัยและสามารถขับไล่กองทัพญี่ปุ่นออกไป จากแผ่นดินได้ในปี ค.ศ. 1945

...แล้วความขัดแย้งของสองขั้วอำนาจที่ถูกกดเอาไว้ในช่วงสงครามกับ ผู้รุกรานก็กลับปะทุขึ้นมาอีกครั้ง

บทที่ 1

เบื้องหลังกระจกใส

จิ้นโจว มณฑลเหลียวหนิง เมืองสำคัญทางยุทธศาสตร์เมืองหนึ่งในดินแดนแมนจูเรีย ตั้งอยู่ไม่ห่างจากทะเล ล้อมรอบด้วยกำแพงสูงตระหง่าน เป็นศูนย์กลางรถไฟและเศรษฐกิจมาตั้งแต่สมัยโบราณ รุ่งเรืองด้วยอุตสาหกรรมทอผ้าและโรงกลั่นน้ำมัน

หลังเป็นอิสระจากกองทัพญี่ปุ่น จิ้นโจวเริ่มก้าวเดินไปข้างหน้าอีกครั้ง ชนชั้นสูงซึ่งเคยถูกกดขี่ได้อาณัติผู้รุกรานและเก็บงำทรัพย์สินสมบัติของตนไว้ อย่างมิดชิดเริ่มออกมาลงทุนค้าขาย ร้านค้าสองข้างทางคึกคักไปด้วยผู้คน

รถยนต์ราคาแพงลิบซึ่งมีเพียงไม่กี่คันในมณฑลเหลียวหนิงแล่นเข้ามาจอดหน้าร้านอาหารซึ่งหรูหราที่สุดในเมือง ประตูฝั่งคนขับเปิดออก ร่างสูงเพรียวในชุดสูทสามชิ้นสีเทาทับด้วยเสื้อโค้ตสีน้ำเงินเข้มก้าวลงมา ไบหน้าขาไต่กรอบเส้นผมสีอ่อนจัดทรงเรียบกริบ ดวงตากลมโตรับกับจมูกโด่งรี้น และริมฝีปากอímที่ดูเหมือนกำลังหยักยิ้มอยู่ในที่ดึงดูดสายตาทุกคู่ให้เหลียวมอง เมื่อรวมกับเครื่องแต่งกายและท่าทางปราดเปรี้ยวยิ่งทำให้ดูโดดเด่น

เจ้าตัวก้าววาววู้อ้อมรถไปเปิดประตูอีกฝั่ง แล้วยื่นมือให้หญิงสาวในเครื่องแต่งกายแบบตะวันตก ควางแขนกันเดินเข้าร้านอาหาร

"หล่อสวยสมกันจริง ใครนะ"

หญิงสาวที่เดินอยู่ริมทางเท้าออกปากอย่างชื่นชมก่อนจะหันไปกระซิบถามเพื่อนของตนซึ่งเดินมาด้วย ภาพชายหญิงที่เพิ่งเดินควางแขนกันเข้าร้าน

อาหารไปนั้นดูหรูหราและน่าสมัย เป็นภาพที่เห็นได้ไม่บ่อยนักในเมืองชายขอบ
อย่างฉินโจว

หญิงสาวอีกคนมองตามก่อนจะหันไปตอบ

"คุณชายหลี่เฟยหมิง คุณชายรอนบ้านสกุลหลี่อย่างไรละ ตระกูลนี้ร่ำรวย
มาก เป็นเจ้าของโรงงานทอผ้าที่ใหญ่ที่สุดในเมือง แล้วเห็นว่ายังมีโรงถลุงเหล็ก
ที่เส้นหยางด้วย ฝ่ายหญิงดูเหมือนจะเป็นบุตรสาวของบ้านสกุลเว่ยหรือไมก็
สกุลหวู่ ฉันก็ไม่ค่อยแน่ใจหรอก คุณชายหลี่เปลี่ยนคู่คงบ่อย มีผู้หญิงสวยๆ
อยู่ข้างตัวตลอด"

คนฟังพยักหน้ารับรู้

"คุณชายเจ้าสำราญของสกุลหลี่นี่เอง เคยได้ยินชื่อมานาน เพิ่งจะได้เห็น
ตัวจริงก็วันนี้"

ผู้ที่ถูกเอ่ยถึงไม่ได้ยินเสียงซุบซิบ ร่างโปร่งคางแขนหญิงสาวข้างกายเดิน
เข้าไปในห้องโถงเพดานสูง ด้านบนประดับด้วยโคมไฟแขวนเดือยจากยุโรป
ซึ่งในยามกลางคืนจะเปิดไฟให้เห็นแสงระยิบระยับสะท้อนลงบนพลอร์เด็นรำ
แต่ในช่วงกลางวันทางร้านจะจัดโต๊ะเอาไว้รับรองลูกค้าที่มากินอาหาร

ชายหนุ่มขยับเก้าอี้ให้หญิงสาวที่มาด้วยทูลดั่งตามธรรมเนียมมตะวันตก
ก่อนจะเดินไปนั่งตรงข้าม รับเมนูจากบริการมาเปิด

"วันนี้มีอะไรแนะนำบ้างไหม อาซิง"

เขาถามอย่างเป็นกันเอง บริการซึ่งคุ้นเคยกันดีตอบกลับ "เราเพิ่งได้
เนื้อลูกวัวมาเมื่อเช้า คุณชายหลี่จะรับเป็นสเต็กมีเดียมแบบที่ชอบไหมขอรับ"

"อืม อันนั้นก็ได้" ลูกค้าประจำพยักหน้า เขาเอ่ยถามหญิงสาวที่มาด้วย
กันว่าจะรับอะไรแล้วช่วยสั่งอาหารให้ ก่อนจะสะกิดถามบริการเบาๆ

"มีใครฝากข้อความอะไรให้ฉันไหม"

คนถูกถามครุ่นคิด "ไม่มีนะขอรับ"

บริการซึ่งเป็นชายหนุ่มวัยเดียวกันเอ่ยตอบโดยไม่มีท่าทางแปลกใจ
ร้านอาหารแห่งนี้เป็นจุดนัดพบของชนชั้นสูงในเมืองฉินโจว ซ้ำยังขึ้นชื่อเรื่องการ
บริการ หลายครั้งที่มิตรสหายหรือแม้แต่คูรักก็มักจะฝากข้อความไว้กับพนักงาน

เพื่อให้แจ้งแก่ลูกค้าอีกคน

คุณชายหลิ่แอบกระซิบถามเขาไม่ให้คู่ควงได้ยินเช่นนี้ เห็นที่คงกำลังรอข่าวจากหญิงสาวคนอื่น

คุณชายรองสกุลหลิ่ขมวดคิ้วเมื่อรู้ว่าไม่มีข้อความจากคนที่รออยู่ แต่แล้วใบหน้าเรียวก็คลี่ยิ้ม กลบเกลื่อนอาการพิรุณของตนจากสายตาหญิงสาวที่นั่งอยู่ตรงข้าม เขาชวนเจ้าหล่อนชิมอาหารจานหรู พุดคุยกันเรื่องศัพท์เพระก่อนจะจ่ายเงินแล้วลุกออกจากร้านเมื่อจบมื้อ

เขาไปส่งคุณหนูตระกูลสูงคนนั้นที่บ้านแล้วจึงค่อยขับรถกลับบ้านของตน หากเพียงแค่ว่าก้าวเท้าเข้าไปที่โถงของคฤหาสน์ทรงยุโรปหลังใหญ่ คนรับใช้ซึ่งรอรออยู่แล้วก็รีบเข้ามารายงาน

"คุณชายคะ มีทหารมาขอพบค่ะ"

ร่างสูงโปร่งชะงักก็ก แต่ยังไม่ทันได้เอ่ยอะไร นายทหารชั้นสัญญาบัตรคนหนึ่งก็เดินตามหลังคนรับใช้ของเขา มา ใบหน้านิ่งสนิทนั้นเอ่ยเสียงซึ่งยังไม่เปิดทางให้ปฏิเสธ

"คุณชายหลิ่เพยหิมิง ผมได้รับคำสั่งจากผู้กองหยางเหวินอี่ให้มาเชิญคุณชายไปพบที่กรมครีบ ผู้กองมีธุระอยากสอบถาม รบกวณคุณชายช่วยตามผมมาด้วย"

.....

ร่างโปร่งวางถ้วยชาลงบนโต๊ะ เอนหลังพิงพนักโซฟาตัวยาวบุกำมะหยี่มองไปรอบๆ ห้องทำงานที่บิมนั้นด้วยสายตาประเมิน ห้องขนาดย่อมตกแต่งแบบเรียบง่าย มีเพียงโต๊ะทำงาน ตู้หนังสือ และชุดโซฟาปรับแขก แต่เฟอร์นิเจอร์ทุกชิ้นเป็นของชั้นหนึ่งราคาแพงระยับ สะท้อนทั้งรสนิยมและฐานะของเจ้าของได้เป็นอย่างดี

"ผู้กองเชิญผมมา มีอะไรหรือครับ"

เพยหิมิงเอ่ยถามคนที่นั่งพิงพนักโซฟาฝั่งตรงข้าม ร่างสูงในชุดเครื่องแบบ

สี่เหลี่ยมแฉกวางศอกลงบนเท้าแขนเก้าอี้ ประธานม่อมองเขาเงิบๆ ตั้งแต่เขาก้าวเข้ามาในห้องทำงานแห่งนี้ อีกฝ่ายไม่ได้พูดอะไรออกมาสักคำ ไม่แม้แต่จะยิ้มรับคำทักทาย มีเพียงพยักหน้าให้ลูกน้องซึ่งเป็นคนไป 'เชิญ' เขามาจากบ้านยกน้ำชามาวาง แล้วก็โบกมือไล่ให้ฝ่ายนั้นออกไปจากห้อง

ใบหน้าเรียวขาวขมวดคิ้วอย่างหงุดหงิดระคนบึ้งชา

หากเป็นคนอื่นมาแสดงกิริยาหยาบเช่นนี้ใส่คุณชายรองสกุลหลี เพยหมิงก็คงลุกขึ้นเดินออกไปอย่างไม่แฉแส แต่เขาไม่สามารถทำเช่นนั้นกับร้อยเอกหยางซึ่งนั่งอยู่ตรงหน้าได้

สกุลหยางเป็นตระกูลเก่าแก่ที่ทรงอำนาจในจินโจวจีนมาหลายร้อยปี แม้ช่วงที่แมนจูเรียกอยู่ภายใต้การปกครองของญี่ปุ่นจะต้องเร้นกายซ่อนเงี้ยวลับของตน แต่ยามนี้ที่กองทัพก๊กมินตั๋งกลับมาปกครองเมือง และนายพลหยางซึ่งเป็นเจ้าตระกูลขึ้นดำรงตำแหน่งผู้บัญชาการทหารสูงสุดประจำจินโจวจิตธิพลของสกุลหยางก็ครอบคลุมไปทั่วทั้งเมือง หลานชายคนเดียวของแม่ทัพใหญ่ผู้นั้นจึงไม่ใช่คนที่ใครจะปฏิเสธได้ง่ายๆ

อีกอย่างเพยหมิงเองไม่อยากทำตัวเป็นปฏิปักษ์เด่นชัดให้เกิดข้อกังขา โดยเฉพาะเมื่ออยู่ภายใต้สายตาคมกริบของนายทหารหัวหน้าฝ่ายสอบสวนพิเศษซึ่งขึ้นชื่อว่าเยือกเย็นและโหดร้ายที่สุดคนนั้น

สงครามกลางเมืองซึ่งเริ่มคุกรุ่นทำให้กองทัพก๊กมินตั๋งที่เพิ่งไล่ต้อนกองทัพคอมมิวนิสต์ให้ถอยร่นไปอยู่ในเขตชนบทต้องเร่งสะสมกำลังพล จำนวนทหารก๊กมินตั๋งในเมืองจินโจวจึงเพิ่มขึ้นอย่างรวดเร็ว พร้อมกับอิทธิพลและอำนาจล้นมือ

'ฝ่ายสอบสวนพิเศษ' ซึ่งถูกตั้งขึ้นเพื่อตรวจสอบผู้คนที่น่าสงสัยโดยเฉพาะสามารถจับกุม ทรมาน หรือประหารชีวิตผู้ต้องสงสัยได้โดยไม่ต้องรอคำสั่งอนุญาตจากเบื้องบน

หลังจากความเงิบขวนอืดอัด ในที่สุดอีกฝ่ายก็เปิดปากถามด้วยน้ำเสียงเรียบเรื่อย

"ผมมีเรื่องอยากจะสอบถามคุณชายเกี่ยวกับ 'ผู้หญิง' ที่คุณชายคบหา

ด้วยช่วงนี้ล่ะ"

เพยหมิงฟังแล้วสะดุ้งในใจ เขานึกขอบคุณสติของตนที่ทำให้ยังรักษาความเยือกเย็นเอาไว้ได้ แก่ลิ่งทวนคำเพื่อต่อเวลาหาทางหลบเลี่ยง

"ผู้หญิงที่ผมคบหา? คนไหนล่ะครับ" ใบหน้าขาวเล็กคิ้วแสดั่งสงสัย "พอดีช่วงนี้ผมติดต่อกับสาว ๆ หลายคนเสียด้วย คงต้องรบกวนผู้กองระบุชื่อเธอให้หน่อย"

เขากถามด้วยน้ำเสียงยียวน คล้ายยิ้มกริมของชายเจ้าเสน่ห์ซึ่งเป็นภาพลักษณ์ที่คนในจินโจวเห็นจนชินตา เชื่อแน่ว่าอีกฝ่ายไม่มีทางรู้จักชื่อของ 'หญิงสาว' คนนั้น เพราะแม้แต่ตัวเขาเองก็ยังไม่รู้จักชื่อของเธอ ไม่รู้แม่ที่อยู่หรือฐานะอาชีพ จะว่าไปเขาเคยพูดกับเธอเพียงสองสามคำเมื่อเดินไปในที่สมาคมเพื่อกันมิให้คนอื่นผิดสังเกตเท่านั้น

หญิงสาวเป็นคนของ 'สายงาน' อื่น เพยหมิงถูกมอบหมายให้ซ่อนเธอไว้ในกลุ่มหญิงสาวมากมายที่เขาค้นหาเพื่อเป็นฉากบังหน้า ด้วยฐานะคู่ควงของคุณชายรongsกุลหฺลี่ หญิงสาวจึงไปไหนมาไหนในจินโจวได้สะดวกขึ้นมาก เขาไม่แน่ใจว่าหน้าที่ที่เธอได้รับมอบหมายคืออะไร เดว่าคงเป็นตัวกลางส่งข้อมูลให้กับกองกำลังใต้ดินที่อยู่ในเขตนอกเมือง

ส่วนเขาเองด้วยตำแหน่งที่เห็นชัดคงไม่สามารถทำอะไรได้มากนัก นอกจากคอยอำนวยความสะดวก

คนที่นั่งอยู่ตรงข้ามวางภาพถ่ายขาวดำใบหนึ่งลงบนโต๊ะตรงหน้าเขาดวงตากลมโตมองภาพนั้นแล้วก็ต้องเบิกตากว้าง ในภาพคือหญิงสาววัยยี่สิบปีสวมเสื้อเซ็ตสีอ่อนสงี่ยมบาง ๆ ให้อลัง

"เมิ่งอี่หฺราน นักศึกษาปีสอง คณะศิลปศาสตร์ มหาวิทยาลัยพลัดถิ่นจินโจว" ผู้กองหยางเอ่ยเสียงเรียบเรื่อยแต่กลับทำให้คนฟังเย็นสันหลังวาบ

พวกเขาพบหญิงสาวคนนั้นแล้ว!

เพยหมิงกลืนน้ำลาย พยายามสะกดอารมณ์หวาดกลัว เขามดมอดคิ้วหยิบภาพถ่ายขึ้นมาดูใกล้ ๆ โดยระงับมือของตนไม่ให้สั่น แก่ลิ่งทำเป็นเพ่งมองแล้วก็วางภาพถ่ายลงบนโต๊ะ

"ผมไม่รู้จักผู้หญิงคนนี้ คิดว่าผู้กองคงจะเข้าใจผิดแล้วละ"

"ไม่รู้จักกันหรือคุณชายรอง"

อีกฝ่ายยึดตัวขึ้น ขยับมาจนใกล้เมื่อเอ่ยทวนคำพูดเขาบ้าง "นำแปลกที่มีคนเห็นคุณคงจะไปชมภาพยนตร์เมื่อสัปดาห์ก่อน อ้อ แล้วก็ไปเดินเล่นกันแถวกำแพงเมืองด้วย"

พวกเขาถูกจับตามอง?...ตั้งแต่เมื่อไรกัน

รังสีคุกคามที่แผ่ออกมาจากดวงตาคมคู่นั้นชวนให้ใจหวั่น แต่คุณชายสกุลหลี้ยังคงรักษาท่าที่ สมองคิดไตร่ตรองอย่างรวดเร็ว

ผู้กองหยางไม่ได้สั่งให้กองกำลังทหารในบังคับไปจับกุมตัวเขา แต่กลับให้คนสนิทไปเชิญมาเงียบๆ แสดงว่านี่เป็นเพียงการสันนิษฐาน พวกเขาน่าจะยังไม่มีเบาะแสะอะไรมากนัก

เพียงหึงเชื่อว่าระบบการส่งข่าวสารของกองกำลังใต้ดินมีประสิทธิภาพมากพอที่จะเก็บทุกอย่างหมดจดเกลี้ยงเกลานำไม่นำเหลือหลักฐานใดๆ

หญิงสาวที่เขาเพิ่งรู้ว่าชื่อเมิ่งอิ๋หฺวานเองก็น่าจะไหวตัวทันหลบหนีไปแล้ว ผู้กองหนุ่มจึงเสียงเรียกตัวเขาซึ่งอยู่ในที่แจ้งมาหลอกถาม

หากไม่มีหลักฐานชัดเจน อีกฝ่ายก็ไม่สามารถกักตัวเขาไว้ได้ อิทธิพลของสกุลหลี้ยังแม้ไม่สามารถดัดง้างกับสกุลหยาง แต่ก็มากพอที่อีกฝั่งจะต้องไว้หน้า ไม่กล้าทำอะไรรุนแรงกับคุณชายรองอย่างเขาเหมือนกับที่จับกุมชาวบ้านเดินถนนทั่วไป

หากเขาเอาตัวรอดจาก 'การพูดคุย' ครั้งนี้ได้ นอกจากตัวเขาจะปลอดภัยแล้ว คนอื่นที่อยู่ในสายงานเดียวกันก็จะรอดตายด้วย

"ผมก็แค่เคยพบเธอที่งานเลี้ยงงานหนึ่ง พูดคุยกันถูกคอกก็เลยชวนเธอไปชมภาพยนตร์แล้วก็เดินเล่นเท่านั้นเอง แต่ตอนหลังผมเห็นว่านิสัยเราคงไปกันไม่ได้ก็เลยบอกตัดสัมพันธ์กับเธอ ขอโทษด้วยที่ไม่ได้ยอมรับกับผู้กองเมื่อครู่ ผมเกรงว่าเธอจะเสียชื่อเสียง"

เพียงหึงเอ่ยขอโทษด้วยสีหน้ารู้สึกผิดจริงจัง แต่อีกฝ่ายกลับคลียิ้มเย็นเอ่ยวาจาสุภาพหากมีเค้าเสียดสี "คุณชายเป็นสุภาพบุรุษจริงๆ ถ้าอย่างนั้นคุณ

ก็คงไม่รู้อะไรเกี่ยวกับสิ่งนี้สินะ"

กระดาษปึกหนึ่งถูกยื่นมาตรงหน้า ใบหน้าหวานก้มลงมอง มันคือเอกสารโฆษณานโยบายของพรรคคอมมิวนิสต์ "แค่เคยเห็นครับ แผ่นโฆษณานโยบายการปฏิรูปที่ดิน"

หากปฏิเสธไปเสียทุกข้อก็จะดูเป็นพิรุณ เขาจึงใช้วิธีซ่อนเรื่องโกหกในความจริง

"บอกตรงๆ นะผู้กอง ตอนนี้ทุกคนในเมืองก็ต้องเคยเห็นเอกสารของพรรคคอมมิวนิสต์ทั้งนั้น เขตปกครองของพวกนั้นอยู่ห่างจากจันทน์โจวแค่นี้เดียวเอง แล้วมันเกี่ยวอะไรกับผมหรือ"

ผู้กองหนุ่มพยักหน้ารับ "ก็คงจะไม่เกี่ยว หากว่าเอกสารพวกนี้ไม่ได้ซ่อนอยู่ในตัวดีดีคู่ควงของคุณตอนที่เรารู้จักเธอ"

น้ำเสียงอีกฝ่ายเปลี่ยนเป็นเยียบเย็น

"พร้อมกับข้อมูลแผนที่คลังแสงของกองทัพที่เพิ่งถูกวางระเบิดเมื่อสัปดาห์ก่อน"

ภาพถ่ายอีกภาพถูกยื่นส่งมาตรงหน้า หญิงสาวผู้นั้นปรากฏอยู่ในภาพอีกครั้ง คราวนี้ฉากหลังเป็นห้องมืดทึม ใบหน้าที่ตั้งตงามของเธอมองตรงมาคล้ายกับภาพแรก ผิดกันตรงที่มันยับเยิน เต็มไปด้วยรอยขี้ดงตาข้างขวาบวมปิด มีเลือดไหลออกจากจมูกและมุมปาก หากสีหน้ายังคงเรียบเฉยราวกับก่อนหिनก่อนหนึ่ง

"ผมต้องขอชมรสนิยมของคุณนะ คุณชาย"

ใบหน้าที่คมคายทั้งที่สีหน้ายังคงนิ่งเรียบชัดกับคำพูดเสียดสี "ผู้หญิงคนนี้ทั้งสวยทั้งแกร่ง ถูกทรมาณขนาดไหนก็ไม่ยอมปริปากชั้ดทอดคนอื่น"

"คุณ! นี่คุณทำอะไรเธอ!"

เขาเผลอหลุดการควบคุม ฝุดลุกจากเก้าอี้ เหยยถามเสียงดัง แต่อีกฝ่ายกลับตอบอย่างสงบ

"ก็ทำตามขั้นตอน ถ้าคุณไม่รังเกียจผมก็อยากจะเชิญไปชมสักหน่อย"

ร่างสูงลุกขึ้น คว่ำตั้นแขนของเขา ดึงให้เดินออกจากห้อง เพยหมิง

พยายามสะบัดแขนออก แต่มือที่เกาะกุ่มไว้นั้นแน่นหนาราวกับคีมเหล็ก
สุดท้ายเขาจึงได้แต่เอ่ยด้วยเสียงโกรธเกรี้ยว

**"นี่คุณจะมาผมไปไหน! ผู้กอง คุณทำแบบนี้ไม่ได้นะ ผมจะเรียน
ให้ท่านพ่อทราบ!"**

ผู้กองหนุ่มหันกลับมาเลิกคิ้ว ไม่แยแสต่อคำขู่

"ไม่ต้องห่วงหรอก คุณชาย ผมจะเรียนให้ท่านอาทูลี่ทราบเองว่ารบกวน
ขอตัวคุณมาช่วยงานราชการสักพัก"

เขาพูดแล้วก็กระซอกแขนอีกฝ่าย ดึงให้เดินลงบันไดด้านหลังตามมาถึง
อาคารอีกหลัง อาคารนี้อยู่ไกลจากอาคารกรมทหาร ตัวตึกสองชั้นทรงยาวก่ออิฐ
ฉาบปูนแบบเรียบๆ มีหน้าต่างเพียงไม่กี่บาน เพียงแค่ดูแวบเดียวก็รู้แล้วว่า
เป็นสถานที่สำหรับทำสิ่งใด

เพยหึงถูกลากแขนเข้าไปภายในตึกที่มีตสนิท อีกฝ่ายผลักเขาเข้าไป
ในห้องเล็กห้องหนึ่ง ความมืดทึมทำให้เขามองเห็นเพียงเงาตะคุ่มๆ หากจมูก
กลับได้กลิ่นคาวเลือดคละกับกลิ่นปฏิกูลชัดเจนจนต้องกลั้นหายใจ จนกระทั่ง
สายตาเริ่มปรับจนชิน เขาจึงเห็น 'สิ่ง' ที่กองอยู่บนพื้น

"เธอ?"

เขาอุทาน รู้สึกว่าร่างสั่นสะท้าน หญิงสาวที่ตรงตามคนนั้นกลายสภาพ
เป็นสิ่งที่แทบจะเรียกไม่ได้ว่ามนุษย์ชายหนุ่มท่าจะทำจะวิ่งเข้าไปดูอาการ แต่มือ
ของใครอีกคนที่อยู่ด้านหลังกลับคว้าเอาไว้

"สายไปแล้วละ เพิ่งสิ้นใจเมื่อครู่นี้เอง นับว่าโชคดี"

เสียงไม่ยินดียินร้ายนั้นทำให้สติของเพยหึงขาดฝั่ง เขาหันกลับไป
เสยหมัดใส่ใบหน้าเรียบเนียน

"แกมันสัตว์นรก! เธอเป็นแค่ผู้หญิงคนหนึ่งเท่านั้นเองนะ!"

หากอีกฝ่ายกลับเบี่ยงหลบได้อย่างง่ายดาย ข้างขวามือเขา บิด
กลับไปด้านหลังเพื่อไม่ให้ขยับตัวทำร้ายตนได้อีก

"ผมเพียงทำตามหน้าที่ คุณชายห्ली คุณควรรู้ว่าเมื่อก้าวลงไปสู่เส้นทาง
นั้นแล้ว ผลลัพธ์เช่นนี้ย่อมเกิดขึ้นได้ เธอพ้นเคราะห์ทีไปแล้ว ผมว่าคุณห่วงตัวเอง

ดีกว่า"

เพยหมีงแค้นยืมแม่จะรู้สึกเจ็บจนซาไปทั้งแขน

"คุณไม่กล้าห rokok อย่าลืมนี่ว่าผมเป็นใคร"

ใบหน้าคมยืมเย็นตอรับเสียงทำทายนั่น "ก็ลองดูมัยละ"

นายทหารหนุ่มดันนักโทษในมือออกจากห้องที่เต็มไปด้วยกลิ่นความตาย แล้วดึงแขนเขาลากขึ้นบันไดไปชั้นสอง ก่อนจะผ่านเข้าไปในห้องเล็กๆ อีกห้องหนึ่งที่ไว้หน้าต่าง มีเพียงช่องระบายอากาศแคบด้านบนกับแสงจากหลอดไฟที่แขวนอยู่บนเพดาน

ร่างโปร่งถูกผล็กลงบนเตียงเดี่ยวที่ตั้งอยู่

"ผู้กองหยาง! คุณจะทำอะไร!"

เพยหมีงถามเสียงสั่นเมื่อได้ยินเสียงอีกฝ่ายปิดประตูห้องและกดลิ้นอกตามหลัง ใบหน้าที่ถูกแสงไฟแรงเทียนตำหนือศีรษะสาดใส่ก่อให้เกิดเงามืดทาบทับนั้นเหยียดยืมที่มุมปาก

"ทำให้คุณชายรู้อย่างไรละว่าการทรมาน...ไม่ได้มีเพียงรูปแบบเดียว"

(ติดตามอ่านต่อได้ในฉบับเต็ม)